

Bir Ankayı Ağlattın Gökyüzünde Paranoya

— Erkan Karanfil · 26 Nisan 2024

Aynalardan kayıp dökülmüş günler,
Düşmüş maskeler birer birer.
Çoktan kokuşmuş hayatlar içinde,
Sen hala aynı yerde, aynı gülüşle, beni sevdiğin yaştasın.

Biliyorum bu ağıt hiç susmayacak.
Biliyorum uzadıkça zaman dejavular artacak.
Biliyorum yaşlandıkça yıllar,
Aşkımız çırıl çıplak kalacak.

İşte bu yüzden yazıp yazıp siliyorum seni bu aralar.
Beynimde, paranoyak düşünceler senfonisi,
Yorulduğum şizofren anıları süpürmekten.
An geliyor geçmiş zaman masallarındaki kavuşulmaz güzel,
An geliyor azılı bir düşmansın.
Çözemiyorum....

Artık kağıdı kalemi kül etsem,
Kazısam alnımdan bu mürekkebi.
Bağışlasam sana dair ne varsa,
Azad etsem içimden gözlerini.
Ve düşsem uçurumların en dibine.
Yeter mi?

Yetmiyor...
Şu an bile karşımdasın işte.
Ölüm gibi bir zehir akıyor gözlerinden.
Bir serçenin gözyaşlarıyla sesleniyorum,
Duymuyorsun.
Kalbim de soluyorsun,
Görmüyorsun.
Bu nasıl bir işkence,
Bilmiyorsun...

Ben büyüttüm seni içimde bu kadar.

Ben sakladım seni bu aşkın içinde.
Ben titredim üstüne deliler gibi.
Ben katlandım bu platonik susuşlara.
İşte en çok ben sevdim seni, şiir kadar, sen kadar.

Ama şimdi aşkın nefes alamayacağı bir yerdeyim.
Senden arda kalmış bir kalp yok artık göğsümde.
Son kahveninde doldu miadı.
Çünkü sen giderken, Bir anka'yı ağlattın gökyüzünde...